

PINAR ÖĞÜNÇ • Aksi Gibi

PINAR ÖĞÜNÇ 1975 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunu. 22 yaşında, bir haber dergisindeki iş görüşmesine yazdığı hikâyelerle giderek gazeteciliğe başladı. 1997'den bu yana çeşitli dergi ve gazetelerde muhabir, editör, köşeyazarı olarak çalıştı. *Jet Rejisör* (Roll Yayınları, 2006), *İnce İş* (İletişim Yayınları, 2009), *Asker Doğmayanlar* (Hrant Dink Vakfı Yayınları, 2013) adlı kitapların yazarı.

İletişim Yayınları 2103 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 332

ISBN-13: 978-975-05-1693-1

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Serhat Gürpınar

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

PINAR ÖĞÜNÇ
Aksi Gibi

İÇİNDEKİLER

<i>I love you Şermin</i>	7
<i>Sağ göz</i>	21
<i>Hayvan kaynakları</i>	27
<i>Paket lastiği</i>	37
<i>Salacak'ta Titanik</i>	43
<i>Vücut A.Ş.</i>	47
<i>Sevgi Sitesi</i>	53
<i>Sokak kasları</i>	57
<i>Kalıcı makyaj</i>	63
<i>Platonik</i>	69
<i>Bir derdimiz mi vardı?</i>	73
<i>Bülent Ersoy taklidi</i>	81
<i>Evde yokum</i>	87
<i>Köşkteki kumanda</i>	91
<i>Montevideo ile Pernambuco Limanı arası</i>	97
<i>Nadide'yle Muhterem</i>	101
<i>Dokuz yüz saniye</i>	105
<i>Soğuk ama girince alışıyor insan</i>	109
<i>Sayın D1 Blok sakinleri</i>	117

I love you Şermin

“Nasıl yani?”

“Hanfendi annem yapıyor salçayı, sadece kavanoz öyle denk gelmiş.”

“Ama ne bileyim, ekolojik diye alıyoruz, üzerinde Tat mat bir şeyler yazıyor.”

“Komşulardan falan topluyoruz kavanozları. Bak abla bunda da çilek reçeli yazıyor. Öyle bakma sen.”

“Ne bileyim, kurt düştü içime. Nar ekşisini de mi siz yapıyorsunuz?”

“Bu tezgâhtaki her şey yüzde bir milyon bizim evin mamilü. Biber salçası istemiyorsanız, kekik vereyim. Çok güzel, dağ kekiği. Dut kurusu var. Karabaş otu mideyi rahatlatır, bağırsak çalıştırır, öksürüğü keser. Üçü bir arada. Taze incir... Bulamazsın bak böylesini.”

Az ileri yanaşmış Honda'nın arka penceresinden 10 yaşlarında bir oğlan çocuğu başını uzatıp “Yaa anne niye daha gelmedik?” diye bağırdı. Bir şey satın almaya zaten gönüllü görünmeyen kadın “Neyse o zaman...” deyip arabaya doğru yürümeye başlayınca, yarım sigara süresince arkadaki tarla-

nın mısırları boyundaki ufka bakarak bu alışveriŖle alâkasını kesmiş kocası da izmariti fırlatıp aynı tarafa yöneldi.

“Keçi sakalina tüküreyim senin de!” diye söylendi Ali, çıkma keresteden yaptığı tezgâhın arkasından. “Sıfatınıza sıçayım...”

Devetüyü rengi Honda, asfaltı tozutarak 34 plakasına doğru yol alırken erişte, tarhana paketlerinin arasından sigarasına uzanıp koltuğa çöktü. Ali'den yaşlıydı o koltuk. Merkez minibüslerinin, bahçe duvarlarının kirini taşıyan pantolonlar üzerinde eskimiş, kazara dökülen bardaklarca misafir çayını emmiş, sırt başına kusmuğu değen bebeklerin oy kullanma zamanı gelmişti. Altı aydır da evden çıkarılıp konduğu yol kenarının tozuyla şişiyordu üçlü koltuğun mindерleri.

Ali altı aydır İzmir-Aydın Otoyolu'na dükkânını açıyordu böyle. Bahçenin domatesini, kılbiberini, mevsimlik zerzevatı tahta kasalara diziyor, ablasının yaptığı reçelleri kavanozlara dolduruyor, tepeden topladıkları kekiğı, adaçaylarını, defne yapraklarını paketliyordu. Eski bir çarşafa siyah yağlıboyayla “Organik köy ürünleri” yazmıştı, 120'yle geçen otomobiller nasıl olsa çarşafın küçük lale desenlerini görmüyordu. “Led tabela yaptırmamız lazım,” diyordu babasına, keyfi yerinde yakalayınca. “200 metrede bir tezgâh var bizimki gibi. İnsanlar fark etmiyor bile o hızlan geçerken. Bak İsmail dükkâna koydu, işler üç katına çıkmış.”

“İsmail dediğın piçin Didim'de kilimcisi var. Patlıcan satığın yere ışıklı tabela neymiş? Her şeyi geçtim kıcına mı takacan fişini?”

Böyle yol üstü tezgâhlarının bazılarında örme patık, yemeni, yün sabunlanma bezi de vardı. Bazısı günlük limonata, yayık ayranı hazır tutuyordu. Bazıları “kesici” çıkarıyordu yola. Kafasında hasır şapka, elinde “%100 organik” yazan kartonla, tatile gidenlerin, tatilden dönenlerin yollarını ke-

sen genç adamlar... Ali yola çıkmayı sevmiyordu. Muhtelif kuru daldan yaptığı gölgelik yetmediğinde Algida şemsiyesinin altında üçlü koltuğa oturuyordu. Plakaları sayıyor, neyi beklediğini bilmeden günleri sayıyor, arada da ona bakıyordu. Ona bakınca beklediğini unutuyordu.

“Ya, üç tır geçti arka arkaya, patırtıdan duymamışım. N’aber?”

“Servet” yazıyordu gri Nokia’nın ekranında. Aslında tır falan geçmemiştir, açıp açmamakta kararsız kaldığı için telefonu elinde, neredeyse bir dakika beklemiştir öyle.

Servet’le Ali beş yıl önce Didim’de tanışmışlardı, Güneş Resort Hotel’de. Ali açık büfeciydi. Yemek saati gelip de herkes başına üşüşmeden önce salata kaselerini, zeytinyağlı tabaklarını o büyük masaya ortalar, yemek başladıktan sonra her tabağın kaşığı yerinde kalsın diye nöbet tutar, boşalanları mutfağa taşır, aralarda da “her şey dahil” tatilcilerinin daha fazlasını sığdırabilmek için maharet geliştirdiği tabaklara uzun uzun bakardı. Belki artık yüzlerinde insanların midesinin içini görebildiğinden, iştahı bu işlere başladığı on beş yaşında kaçan Ali, dalyan gibi boyuna rağmen tartıda daha altmış beşten fazlasını görmemiştir.

Servet, terastaki kafede servis yapıyor, arada bardakları yıkıyor, boş kalınca da taze meyve suyu diye verdikleri tozu kazanda suyla karıştırıp yeni sıkılmış gibi sürahilere döküyordu. Ali, “Senin iş daha iyi,” diyordu Servet’e, “Sonuçta bütün kızlar yemeğe anasıyla babasıyla geliyor. Ama meyve suyu, bira içmeye falan yalnız çıkıyorlar sizin oraya. Full kız masası...”

Tek izin günlerinde birlikte halk plajından denize girerken “Oğlum bana da biraz İngilizce öğret,” demiştir Ali boylarını geçtikleri bir gün. *Yes, no, hello lady, orange juice,*

thank you, you are beautiful, I love you. Gülmekten su yutular.

“Yok ya iş falan. Günde 20 lira cebimize girse öpüp başımıza koyuyoruz. Sen ne ettin? Neyse dur biri yanaştı, ben ararım sonra seni...” Aslında gelen giden yoktu.

Ali en iyi Servet’le anlaşıyordu. Eskiden. Garsonların kaldığı, mutfağa bakan odada aynı ranzada altı üstlü yatıyor, tatil pazartesilerin sabahları daha çok gezebilmek için birbirlerini erkenden uyandırıyorlardı. Biri internet kafeye gittiğinde gelen mesaj var mı baksın diye Facebook şifrelerini bilirlerdi. Hiç ayrı gitmediler.

Bir gün çay bahçesinde tavla oynarlarken telefonu çaldı Servet’in. Eliyle “Bir dakika” yapıp az ötelindeki salkım-söğüdün dallarını tarayarak konuşmaya başladı. Ona mesajlaştığı bir kızdı falan bahsetmemişti Servet, değil ki araştırmak? Tuvalet diye kalkıp bilhassa yakınından geçti. “Seni Allahsız, ne dolaplara girdin öyle?” falan diyecekti, demedi.

İkisi de masaya döndüklerinde ikinci çaylarını söylediler. Sessizlikle çaylar yarlandı. Sonra Ali birden “Sen İngilizce’den başka dil biliyor musun?” diye sordu Servet’e. “Lan bizim İngilizcemiz ne kadar ki, başka bir tanesine geçelim.” “Demin neyce konuşuyordun sen telefonda?”

Servet az susup sonra “Kürtçe o,” dediğinde Ali sadece “Nasıl?” diyebilmişti. Nasıl yani? Haydi kendine yetecek kadar İngilizcesi var, bir insan niye Almanca, Fransızca varken gidip de Kürtçe öğrenirdi ki? Kaç senedir turizm sektöründeyim, bir tane Kürt turist görmedim, diye düşünüyordu Ali.

O günden bir daha hiç bahsetmediler. Bahsetmeyerek yine otelde sigara molalarına, ranzada maç muhabbetlerine, teras barda mesai saati gizliden tek birayı paylaşmaya devam ettiler. Okullar açılıp da sezon bittiğinde, çakma Adidas çanta-

larına tişörtlerini, çiçek desenli deniz şortlarını tıktırıp birbirlerine uzun sarılarak otogarda dağılıyorlardı. Kışları Face vardı.

İzmir plakalı beyaz bir Jaguar tezgâhın önünde durup pembe domates sordu. Vardı. İki kilo tartıp ön camdan uzattı, hiç inmediler. Ayağa kalkmışken yerdeki izmaritleri süpürdü, üzüm salkımlarının arasında çürüyen üç-beş taneyi ayıkladı, salatalıkların tozunu aldı, tekrar kanepeye çöktü. Yolun karşısındaki ilan panosuna bakarak “Gün bitmiyor be Şermin!” dedi sesli.

Ali'nin kafasını az sola çevirdiği zaman gördüğü tabela irisi reklam panosunda “Sharmin Deri, modanın önde gideni” yazıyordu kocaman harflerle. Büyük Çarşı, numara 96. Yan da da Şermin'in fotoğrafı. Gerçek adını hiç öğrenememişti, Şermin diyordu Ali. Cumhuriyet altınından iki ton açık sarı saçlar, pembe yanaklar, yirmisine girmediğini bağırarak bir çocuk-kadın bakışı.

Avrupa'nın hangi dağına, tepesine, fiyorduna yakın doğduğu meçhul olan bu genç kadının o kısa fermuarlı ceketi giydiği, giyip de yakalarını tutarak bu pozu verdiği günü kim bilir kaç kez en baştan düşünmüştü Ali. Sıcakların dam altında uyutmadığı günler sekiz kilometre ötedeki evlerine dönmez, trafik gürültüsünün azaldığı sabaha yakın saatlerde yattığı kanepede uyanıp uzun uzun Şermin'in seyrederdi. Yıldızlar her yerden görünüyordu nasıl olsa.

İki sezon önce miydi, bir bayram ölü eylül ayını canlandırmıştı, Ali yanında Servet, ilkokul arkadaşı İsmail'in kilimcisine uğramışlardı bir akşamüstü. İki laklak, birer çay. Dükkan İsmail'in değildi, gelenlere sahibi gibi davranması

müşterisine göre uçurduğu fiyatlara da yansdığından, hakiki sahibi bu duruma ses etmiyordu. Siskalığı, saçını ne şekle soksa geçmeyen ergen suratı ve doğum lekesi gibi gitmeyen o ezik duruşu yüzünden Ali'nin yanında İsmail, on beş yaş fazlasıyla hakikaten patron gibi duruyordu. Bahçelerde birlikte karınca yuvalarına tükürüp horoz kuyruğu tutuşturmaya çalıştıklarına, aynı yerden ve aynı yıldan geldiklerine inanmayan çıkabilirdi.

Klima çalıştığı için kapısı kapalı dükkânda çaylarını içerken İsmail'in telefonu tek sefer çalıp sustu. "Orkun çağrı attı, yana taş kız düşmüş demek ki. Kalkın sığırcıklar..."

94 numaradan 96'ya doğru hareket etmek üzereyken Servet Ali'ye ışıldayarak bir bakmıştı, "Lan ne maceraya düştük" gibi. İkisi de bardakları öyle bir diktiler ki kafalarına, İsmail "Kız lafını duyunca tekila gibi çaktınız ha çayları. Akşam çıkarsak gerçeğini de içeriz kısmetse..." dedi. Aynada saçlarının iki yanını eliyle yapıştırıp tepesini ezberlediği iki hareketle kabarttı.

Üçü yan dükkâna girdiklerinde Sharmine Deri'de çalışan Orkun, doğrudan İsmail'in yanına gidip çok mühim bir misafirmiş gibi, sanki daha bir saat evvel köşedeki esnaf lokantasında birlikte nohut-pilav yememişler gibi "Vay babacan, hoş gelmişsin!" dedi tokalaşırken. Diğer ikisinin yüzüne bile bakmadı.

Baksa Ali'yi erimiş görecekti, bitmiş görecekti, cümle dünyevi uzvu ve ruhunun tümüyle askılar arasında ellerini deri montlarda gezdiren o sarı kızın uydusu olmayı kabul etmiş görecekti. O günü her saniyesiyle hafızasına kazımaya çalışsa da mesela Orkun'un "Where are you from girls?" diye sorduğunu, kızlardan çilli olan diğerinin "Finland" dediğini hiç duymadı Ali. Servet, sahnenin gerisinde sırasını bekleyen oyuncu, sorması gerekirse diye içinden İngilizce soru düşünüyordu.

Bir ara sarışın kız siyah kısa bir mont giydi. O da aynada kendisine yakıştırmış olacak, mankencilik oynayan kız çocuğu şımarıklığıyla arkadaşına doğru podyumda gibi yürüyüp son bir hareketle yakalarını kaldırdı. Kahkaha attılar. Yabancıların gülmesi de başka bir dilde oluyordu sanki. Ali anadilini konuşabilir miydi o an?

Orkun, aklına bir şey gelmiş gibi koşturup kasanın durduğu masanın çekmecesini açtı. Masanın üzerindeki camın altı dünyanın dört tarafından turist kızların Sharmine Deri'nin montlarıyla poz verdiği fotoğraflarla doluydu. Didim güneşle bir günde kızarmış yüzlerce kırmızı yanak, porselen beyazı şortlu bacaklar, saçlar, saçlar, masanın üzeri buğday tarlası... Bilmeyen "Peki kızların arasındaki bu adam kim?" derdi. Biri uzun deri bir pardösü giymiş, diğeri de tren camından bakarken daha yaşlı haliyle Mustafa Kemal. Kasanın hemen arkasındaki Türk bayrağı bu küçük deri dükkânına devlet dairesi havası katmıştı. Hemen altında da yine dalgalanan bayrağın yanında "Eğer bu millet, bu memleket parçalanacak olursa genel şerefsizliğin enkazı altında şunun bunun şahsi şerefi de parça parça olur," yazan bir poster asılıydı. Mustafa Kemal Atatürk, 1919. Neyse ki kimse Orkun'dan İngilizce'ye çevirmesini istememişti bu cümleyi.

"Photo?" dedi Orkun kıza, elindeki fotoğraf makinesini göstererek. İsmail, Orkun'un kaldığı yerden tekrarladı: "Very nice jacket. Photo you?" Önce emin olamadı, sonra omuzlarını havalandırarak "Okey," dedi kız. Orkun arka arkaya fotoğraflarını çekerken, az evvelki mankencilik oyunu tekrar başladı. "Very good, very good..."

Kız ceketi çıkartmaya hamle etti. Baktı ki zaten bir şey alacakları yok, her an gidebilirler, süreci hızlandırmak için "Do you like party? Tonight?" diye sordu İsmail. Birbirlerine bir an bakıp "No, no, thank you," dedi kızlar, akşam dönüyorlarmış. "My name is İsmail." Daha önce tutmuş bir espriyi yü-

züncü kez yaparak İsmail'i "ismeyil" diye telaffuz etmiş, hemen arkasından "ismeyil33 et hatmeyil. Write!" demişti. Ali ve Finlandiyalılar dışındakiler tıslayarak güldü. "Yes, yes..." Az sonra tepedeki küçük çanı öttürerek kapı açıldı, Finlandiyalı iki genç kadın üzerlerine doğru yuvarlanan sıcak hava bulutunun içinde eriyerek yok oldular sanki.

Bir operasyon tamamlanmış da herkes derhal yeni görev yerlerini alıyormuş gibi, "Neyse, ben geçtim dükkâna," dedi İsmail, "Allah'a emanetsin kardeşim." Servet'in dışarı çıkarmak için Ali'yi kolundan çekmesi gerekti. Uzunca bir süre Ali o kızıdan başka mevzuda uzun duramadı.

Çalıştığı kilimciden iyi bir maaş, üzerine büyük satışlardan prim aldığı belliydi ama yine de İsmail'in bir yıl içinde kendisine nasıl öyle fiyakalı bir motor alıp merkezdeki internet kafeye ortak olabildiği çarşı içinde konuşulmuştu. Sevilen Tur'da çalışan Ayhan bir kere kahveci Suat'a "Geçen yaz takıldığı yaşlı bir İngiliz karı vardı ya, onun ev parasına çökmüş İsmail. Öyle duydum, günahı boynuna..." demişti.

"Where are you from?"

"Britain, Darlington."

"My darling from Darlington. It's a good price. Handmade carpet."

Didim'e bir haftalık turla gelmek, Sue'nun altı yıl önce kocasının ölümünün ardından kendisi için yaptığı ilk güzel şeydi. Yirmi dört yıl hastanede, yedi yıl evde hemşirelik yapmıştı. Önce annesi, sonra kocası. "Nasıl her sabah üşenmeden kalkıyorsun?" diye soruyordu arkadaşları. Onlar motelde gecenin şarapları hâlâ kanlarında öğleye yakın uyanırken, güneşin doğuşunu kaçırdığı gün olmamıştı Sue'nun. "İçim hiç bu kadar ısınmamıştı," demişti bir kez. Evinin pencerelerinden gördüğüyle, Didim'de balkonuna doğanın aynı güneş ol-

duğuna inanamıyordu. Yürüyerek denize ulaşması yirmi beş dakikaydı, hiç mimari harikası sayılmayacak bir sitenin içindeydi ama emeklilik tazminatıyla Didim’de bir ev satın alınabileceğine de inanamamıştı. Nasıl olur? Nasıl olur, bir de ondan yirmi üç yaş küçük bu genç adam, nasıl olur?

Oturdukları çay bahçesinde belli etmeden İsmail’i taklit ederek o da adaçayına limon sıkarken, garsonun hortumla suladığı taşlardan sıçrayan damlaları hatırlıyordu ayak bileklerinde. Bazı anları eritip sünger gibi emdiğini çok sonra fark eder insan. O bir haftayı bir ömür kadar uzun hatırladı. Camdan uçuşan tüller kepengin kilidine vuruyor, aşağıda yeni asılan çarşaplardan yumuşatıcı kokusu geliyor, bir pansiyon odasında yanında genç bir adam uyuyordu. Ben bunun olmasına nasıl izin verdim, diyordu.

Koltuktan doğrulup bir salkım üzüm kopardı Ali. Servet’i yine aramayacak, Servet Mersin’de bir apartman dairesinde, daha otelden ayrıldığı an Ali’nin ona küstüğünü düşünecek, “O kadar zaman oldu, geçmedi siniri. Ne yapsam da gönlünü alsam,” diye balkonda bir sigara daha yakacak. Böyle hesap kitaplara saatler ayırsa dolmayacak günleri.

“Ben marinaya yakın bir barda iş buldum Ali. Maaşı daha iyi. Eve de yolluyorum ya. Bir de bahşişler varmış.” Ali yıkılmıştı, bir birayı kafasına dikesi gelmişti duyduğunda. Çocukken ilk nasıl yürüdüğünü hatırlamayışı gibi, kabullenmeyi de öyle bildiğinden buna da alıştı ama. Bir dakika kadar düşünüp “İzin günün ne zaman?” diye sormuştu önce. 1.000 SMS paketi almıştı, altı lira, günler mesajlaşarak kısalıyordu.

“Oğlum semizotu salatasının içine sinek düştü bugün.” “Akşam gelsene bara, votka-portakal ismarliim sana.” “Fιλankes kim lan?” “Gerzo, filankes insan ismi değil.” “O sarı kız İsmail’e meyl atmışmidir acaba? Soriim mı?” “Maçı Di-

jiturk mü verio?” “Ya bir daha gelirmi acaba Didim’e o kız? Beni hatırlamazki? Hatırlarmı???” “Burda calisan bi çocuk var, kankası dövme ciymiş. Ne dövmesi yaptırtiim lan?”

Servet sırtına kartal dövmesi yaptırmaya karar verdi. Üst çarşıdaki berberde yanaklarının gözlerine yakın kısmına sir ağda yaptırdığının mesajını atmadı ama Ali’ye. O da fark etmedi. O yaz çabuk mu geçti, zor mu geçti onu bile anlamadılar.

İnternet kafeye Counter Strike oynamaya gittikleri bir gün İsmail’e denk geldiler, artık arada oraya da uğrayan Enter İnternet’in yeni ortağı İsmail. Telefonda o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, farklı ekranlardan yükselen dövüş, patlama ve gol sesleri arasında dahi karşısındakinin Orkun olduğunu anlayabildiler. “Cancan var diyorum tabelacı arkadaş, o iş bende. Sen ne yazacağına karar ver. Bir de kız resmi bulmak lazım. Bak işte senin fotoğraflara, hem hatunu hem ceketini güzel gösteren bir tane seç. Bedava manken sana... Millet sırf bunun için bir ton para akıtıyor, çekim mekim yapıyor. Bizimki cepten.”

Birkaç rakı sofrasının sonunda, okul hayatları boyunca Türkçe’den nadiren geçer not alıp edebiyata en yakın denebilecek teması spor sayfalarının kafiyeli başlıklarıyla kuran İsmail ve Orkun, mağazanın şehirlerarası yola diyecekleri tabelası için “Sharmin Deri, modanın önde gideni” sloganını bulmuştu. Bir Kurban Bayramı’nda aile evine doğru yol alırken Ali birden nerede olduğunu unutup yüksek sesle “hasssss” diye bağırdı, nefesi bitene kadar uzayan “s” küçümlere bütünü minibüsü dolaştı sanki. Sharmin Deri’nin tabelasında onun fotoğrafını görmüştü. TSK Hatura Ormanı’ni az geçince, benzinliğe gelmeden sol kolda. Tabelanın tam durduğu yeri aklına dövme yaptı Ali. O bayram evde kavurma yerken daldı daldı gitti. “I love you Şermin” dedi içinden, “I love you Şermin” yaptı Nokia’nın açılış mesajını.

Sebepli sebepsiz yere İsmail'e uğruyordu. Yine o dükkân-
da olmak iyi geliyor, hikâyeyi baştan düşünürken ekleyece-
ği bir ayrıntı daha çıkıyordu etraftan. Bir yolunu bulup sa-
tıldı mı diye o cekete bakmak, o cekete dokunmak istiyor-
du. Belli mi olur, belki konu kendiliğinden açılırdı. Açılma-
dı. Bir gün Servet'le buluşmazdan evvel kafasını kapıdan bir
"Selamünaleyküm"le uzattığında "Sen gel bi içeri," dedi İs-
mail gözünü laptop'un ekranından ayırmadan. Göğüs ka-
fesinde bir taşla oturdu masanın karşısındaki kilim desenli
sandalyeye. "Bak bu lafı ikinci defa ettirmeyeceksin bana, o
Servet piçi bir daha bu dükkâna adımını atmayacak. Sen de
bir daha görmeyeceksin onu."

Afallamıştı Ali. Sınıf arkadaşına abi dedi. "Neden abi?"

"Yahu sizde nasıl bir mide var... Burnumuzun ucuna ka-
dar soktun herifi, bunun sülalesinin yarısı hapisteymiş, ya-
rısı dağda. Gerçek adı bile Servet değil, kod adı mıdır nedir
mınakodumun."

Sandalyede küçülmüştü Ali, küçülüp de yok olmak iste-
mişti. "Yok öyle bir şey, kim ne diyor ya..." "Ben duyacağı-
mı duydum. Görmeyeceksin onu bir daha, çok fena sıçarım
bacağına." O sırada içeri giren üç turiste hayatını kurtarmış-
lar gibi minnettardı. Tek cümle kuracak takati yoktu, sigara
paketiyle çakmağını sehpa da unutup çıktı Ali. Hayatında ilk
defa tek başına bir birahaneye girip gündüz vakti üç bira içti.

İşleri yüzünden birkaç gün zaten Servet'le görüşemeye-
ceklerdi, o ara her mesajına da cevap yazamadı. "Ne gerek
vardı ya şimdi Kürt olmaya?" diyordu içinden. Servet'le gö-
rüşmeye devam ederse İsmail'in ona en kötü ne yapabilece-
ğini bilmiyordu ama bu onu rahatlatmaktan çok korkutu-
yordu. İsmail'in dediği doğruysa, görüşmeye devam ettikle-
rinde Servet'in ona ne yapacağını da kestiremiyordu. Ne ola-
bilirdi mesela?

Aklına tek çözüm gelmişti. Bir sorun yokmuş, aralarında hiç öyle bir konuşma geçmemiş gibi İsmail'in dükkâna uğramaya devam etti. İsmail de mesajı aldığı düşünerek konuyu açmadı. "Yok abi, görüşmüyoruz, dakkasında kestim," diyecekti sorarsa. İzin günlerinde, eskiye göre daha seyrek de olsa buluştuğlarında başka yerlere gitmeye ikna ediyordu. Ali, Servet'i ikna ederdi, Servet de Ali'yi. Emin olduğu bir şey vardı, Şermin'e giden tek otoban İsmail'in hotmail adresiydi. Ona yazarsa, o da bir şekilde mail adresini alırsa, biraz da İngilizce öğrenirse... Bir kez cesaretini toplayıp sordu da. Tabelayı hatırlatmasa İsmail kimden söz ettiğini bile anlamayacaktı. "Yok lan yazmadı. Niye sordun ki hem amcık, sana mı dert?"

Servet'in "Oğlum çok pis bir durum var," diye mesaj attığı izin günü şelaleye gitmeye kandırdı Ali onu. Hem çarşıdan uzak olurlar, hem de yolda Şermin'i görebilirdi. Bir taşla iki kuş. "Ben ay sonu Mersin'e dönüyorum galiba."

Pantolonları kapri boyu sıvamışlar, ayakları suda sigara içiyorlardı.

"Nasıl? Niye ki?"

"Of ya, bizim köyden biri beni görmüş barda. Annemlere söylemiş."

"Çalıştığını biliyorlar zaten."

"Garson diye biliyorlar tabii."

"Eeee? Garsonsun."

"Ne bileyim, kafam iyiyken mi gördü. Dans mans ortamı oluyor barda, sen denk gelmedin hiç."

"Nasıl yani?"

"İşte turistleri çoşturmak için sen de dans ediyorsun biraz. Patron istiyor oğlum. Bu da iş. Asıl bahşiş de buradan zaten."